

ΠΑΛΑΙΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο "ΦΟΥ-ΝΙΚΟΛΗΣ",

Ο Στεφανίδης (Σκίτσο του Θ. Αβινίου από το ιστορικό «Άστυ»)

Βίος και πολιτεία του «Νικολάου Στεφανίδη, του «Θετταλού». Ο σπαρταριστός τύπος με τόν ύπαιον δικαιοδότης ή χρυσή Αθηναϊκή νεολαία. Ένα επεισόδιό του στην Ομόνοια. Μία στιχομυθία του με τόν Ίω. Κωλέτη, Στεφανίδης και Σλήμαν. «Αντρ παντοπώλης!» Ο νέος Άντακρών του «Αντρου τών Νυμφών». Ο «Φού Νικολής, ο φίλος της Αιλήθης. Μία περιεργη νυχτερινή δικηδύλωσις. «Νικέλα τ' άρματά σου». Μία μήνυσις πού έκανε κρέτες, κτλ. κτλ.

θώδες τής κατασκευής και τού διογενικώς φιλοσοφικόν έν τή άνατροφή».

Νά τώρα και μερικά από τά νόστιμα ανέκδοτά του :
Ο Στεφανίδης τού καλοκαιρι κατέβαινε κάθε πρωί στο Φάληρο κι έπαυσε τού λουτρού του. Ήταν και καλός κολυμβητής. Κάποτε λοιπόν ένώ έκολυμπούσε, διάκρινε πού έμπρός τόν άρχαιολόγο Σλήμαν και τού φώναξε 'Ομηριστί με τή στεντορία σουή του :
— Άσσον τί 'ε' (Αιθαλά)· Έλα κοντά !.
Ο Σλήμαν έγείρισε τού κεφάλι του, είδε την τεράστια κεφαλή τού άγνώστου νά τού μιλάει 'Ομηριστί και πίστεψε, ότι έχει ιαχρώσά του κανέναν Τρίτονα τής Μυθολογίας. 'Όταν βρεθ' τον κοντά, γίνθη ο ακόλουθος διάλογος :
— Ποίος είσαι ; ωστόσο τού Σλήμαν.
— Μπαζάλης από τόν Περαία! απάντησε σέ άπλοελληνική ό Στεφανίδης.
— Και πός σέ λένε ;
— Κιφ Νικολή !
Ο Σλήμαν ήταν κατάπληκτος. Κολυμπούσαν πλάι-πλάι, κατή τή στεριά κι' ό Στεφανίδης άτήγγιζε στιχους από τήν «'Οδύσσεια, έ κείνους πού περιγράφουν πώς έσπυθ ό 'Οδυσσεύς από τά νημάτα στή νησο τών Φαίαικων. 'Ο Σλήμαν έκόντινε νά πηγαί άπό τή συγχρήσι του... Θεοί! άνιη παντοπώλης 'Ομηριστί εφγγισμένος... 'Όταν βγήκαν Έξω και κτύθησαν, ό Σλήμαν θέλησε νά παρομοιάση στή γενναία του τού φανόμενο αυτό.
— Σοφία, είπτε, ίδού εις παντοπώλης, όστι...
— Καλέ, τί παντοπώλης, εφφώναξε ή κυρία Σλήμαν, αυτός είναι ό κ. Νικόλαος Στεφανίδης, ό βουλευτής !...
Εγγέλασαν τότε και οι τρείς, και ό Γερμανός άρχαιολόγος εκάλεισε τού Στεφανίδη, σέ γένημα.
Έμεινε ιστορικό τού μεγάλου έκείνου γένιου, στο όποιο έλαβαν μέρος πολιτεύνόμενοι, λόγιοι, κ.λ.λ. και όπου ό Στεφανίδης άτήγγιζε πολλούς 'Ομηρικούς στιχους και ειπε μερικά από τά π ι τ ρ ο υ τ α ό-στία του...

Διηγούντα, ότι τόν καιρό πού πρωτεύουσα τού Κράτους ήταν τού Ναύπλιο και ό Ίω. Κωλέτης προθυπογράφος, ό Νικ. Στεφανίδης, νεαρός και φτωχός λόγιος τότε, έπήγε 13 δραχμές από τόν πατέρα του κι' έπήγε νά ζητήση θεοί ! Εξώδωψε τρείς δραχμές γιά ναύλα ως στο Ναύπλιο και με τίς άλλες δέκα έπηρε ό ίδιος, στήν έκπόρθοιή τής Τροίας—θέσεως, ως νέος 'Οδυσσεύς. Στο μεταξύ, έτρεφόντανε με κουζίνα μαγαζάκια και καρφέ, πού τού τόν έπαύσαν οι φαλαγγίτες, στους όποιους έδαθάσε έμμηριδες, ως σαρφέ ! Κομύσανε στήν τεράστια ένός ξενοδοχείου, όπου έπληθρουνε 10 λεπτά κάθε νυχτιά ! Έζησε δηλαδή 42 μωρτικόνές ημέρες

Ελλήνος θεατήρας... 'Ο Κωλέτης, κατά τή συνήθειά του, άνεβαίλε νά διορίση τού νεαρό λόγιο, άν και είχε στοιστατικά γράμματα και μάφρωσι σπανία...
Τέλος μιá μερά, ό καρτερικός Θεοσαύδης, έχασε τήν ύπομονή του και όταν εφασομιάστηκε στον Κωλέτη, τού είπε ένα στιχο τού Ερριουδίου :
— Τάς χάριτας όστις ευγενώς χαρίζεται, ήδιαιος βροσίσι !
— Αηλαδή ; δηλαδή ; έρωτά ό Κωλέτης.
— Αηλαδή, κυριε Πρόεδρε, ό Ερριουδίου λέει, ότι εκείνος πού θέλει νά κινή μιá χάρι, έν πρέπει νά τού βγάλη προήτερα τήν ψυχή εκείνου πού θά ευεργετήση !
'Ο Κωλέτης έχωμογέλασε, χύπητος τού κοινοδύνη και ό Στεφανίδης βρέθηκε γρήγορα διορισμένος στο 'Επαρχείο Μαφραονησιου. Από και μετετέθη στή Νομοκρισία Ναυπλίας, έπειτα έπήγε στας Άθήνας, όπου, κατά τού 1836, ενεργούα φουτητής τής Νομικής.

Ο Στεφανίδης ύπηξε πάντοτε σπουδάζει γενναιοθήρας, ως στα γερασιά του. Ήταν 72 έτων, όταν... έρωτεύτηκε μιá πριμαντόνα τού «'Αντρου τών Νυμφών», τήν περιφημη Αιλήθ. Επήγανε εκεί κάθε βράδι και πριν άρχίζη ή Αιλήθ τού τραγουδι της, ό θαλερός γέρος τήν προσφωνούσε με 'Ομηρικούς στιχους ! Έτσι, άρχαιοκατεστάτα, ό νεώτερος αυτός Άνακρών έτελοσε δημοσίως τούς έρωτός του και πλθός κόσμου έπήγανε νά διασκεδάση. Έπειτα, ή

κατά τήν εποχή τού Ρωσοτουρκικού πολέμου τού 1878, όργανισμός πολιτικός είχε πιάσει τούς Άθηναίους. Μία μερά λοιπόν πού χιλιάδες διηδηλωτές ήσαν συγκεντρωμένοι στήν πλατεία τής 'Ομονοίας, ένας γυναικόμομος άνθρωπος ανέβηκε σέ μιá καρέκλα και άρχισε νά οηγορεί με στιχους και παραδείγματα από τόν...
'Ομηρο ! Με τή βροντηρή φωνή του, παρομοιάσε τού λαού νά διεκδηθή στο Παλάτι και ν' άναγκάση τού Βασίλεα ενά μισητή τόν Άγαθόμωνα, τόν Άχιλλέα και τούς λοιπούς ήρωας τής 'Ιλιάδος ! Έλεγε άκουα ότι ό λαός πρέπει νά υποβληθή σέ θύσιες αίματος και χυμάτων, σέ πόλεμο άμείλικτο έναντίον τής Τουρκικής Αυτοκρατορίας.
Έξαίτια, μέσα από τού πλθός, ήφφθησε μιá φωνή :
— Και τού λόγου σου, πατριώτη, τί θά προσφέρης στο 'Εθνος ;
— Εγώ δέν έχω πένταρα, απάντησε ήρωα ό οηγορας. Είπα κάτι παραπάνω, μιá τ' άδωδα όλα γιά ν' άγοράσω γιά τίς δύο θυγατέρες μου... δύο άντρούς !...
Τό πλθός έξέσπασε σέ 'Ομηρικά γέλια.
'Ο οηγορας έκείνος—πού μιλούσε με τόσο φιλοσοφία— ήταν ό Νικ. Στεφανίδης, Θεοσαύδης, στήν βόην άγαθός, βουλευτής Άρχαίας και τύπος τής παλιάς Άθήνας ποιητικός, τέτατος !...
'Ο Νικ. Στεφανίδης είχε σπουδάσει Νομικά στο Έθν. Πανεπιστήμιο, έδικογραφούσε κι' έπολιτευέτο. Ήταν άθλητικός παρασηματός, αλλά με χοντρό κεφάλι και φωνή Στεντόρου. 'Όταν έζητούσε στή Βουλή ή στο δικαστήριο, ή φωνή του έκσπάζε κατά έν ήλλη, κι' έκανε νά τρίζουν τά τζάκια. Τό ντύσιμό του ήταν καλό, άλλα παράδοξο. Φορούσε πάντοτε ζακέτα και πανταλόνη άνοητοχρωμα, σταχτιά φιλολογικά έλλωδωρα, πού τήν έθελε ώστε νά γέρνη πίσω. Τόν γεμιάνα τρώγαντε σ' ένα άγριατικό μπουφόνκι, πού τού τού είχε στείλει δώρο από τήν Άλεξάνδρεια ό γαμπρός του ό Άχιλλούτσος, κεντημένος.

Ο Στεφανίδης (Σκίτσο του Θ. Αβινίου από τόν «'Ασμοδαίο»)

Ο Στεφανίδης (Σκίτσο του Θ. Αβινίου από τόν «'Ασμοδαίο»)

Ο Στεφανίδης (Σκίτσο του Θ. Αβινίου από τόν «'Ασμοδαίο»)

Στήν όγκώδη κοιλιά του χρεϊότανε μαζουρά και χοντρή άλυσόδα, δώρο τής κόρης του. 'Ο Στεφανίδης κατοικούσε στήν όδόν Έρμού, σέ σπίτι πού τού είχε χτίσει ό ίδιος. Οι διαβάτες τόν έβλεπαν συχνά καθισμένο σέ μιá πολυθρόνα πίσω από τού παρόθυρο, με τήν κόκκινη του ρουπα-νι-κάμαρα και τόν κόκκινο ομοφόρο του νά διαβάη τούς άγαπητούς του άρχαίους ποιητάς. 'Ο Στεφανίδης ήξερε όλα κλήρα τού 'Ομηροία έπη απέξω και συχνά στις άγορεύσεις του έλεγε και στιχους. 'Όταν, ως προσφωνισός Πρόεδρος τής Βουλής, (ήταν ό γεροντότερος) εκάλεισε τούς βουλευτάς νά μιλήσουν, έλεγε :
— Τίς άγορεύειν βουλήται ;
Και όταν ή Βουλή έξέλεγε τέλους τόν άριστό της Πρόεδρο, ό Στεφανίδης, καθόντας άντίον τ' αναλάβη τήν προεδρία, τόν προσφώνει με γλώσσα άξια τής άρχαίας Άθηναϊκής Άγοράς.
Γιά ότ' αυτά—έμφάνισες, περιβολή, λεκτικό—άλλά πού πάντονε γιά τήν έλευθεροστομία του, ό Στεφανίδης ήταν ό διασημότερος τύπος τής εποχής του. Η φιλολογία του έφτανε συχνά ως στήν αίσχολογία. Η γυναικεία φιλανειν τ' αυτά τους νά μιν άκούσουν. Κάποτε στο δικαστήριο, ό καθηγητής και δικηγόρος Πέτρος Παπαρηγοπούλος είπε έν' άδωο άστειο εις βάρος του. Και ό Στεφανίδης έδωσε μιá τέτοια Άριστομανηκή απάντησι, πού όλοι, δικαστάι, δικηγόροι, άκούστηχοι, έμειναν άνοιδοι.
Στό τέλος (όπως στήν εποχή μας ό Νικόλαρας), ό Στεφανίδης είχε γίνε άνόδοτος. Έλεγε ότι ήθελε, χωρίς νά τόν συνερίζεται κανείς πού.

Ο Βλ. Γαβριηλίδης τόν έχωματίζε ως έξης :
... Τά άστία τού Στεφανίδη, δια τά όποία πού πολλού ένεγραφή εις τήν νεώτεραν αθηναϊκήν άθανασίαν, δέν είναι τ' άναμικά ή χλωροκίνα λογοπαιγνια τών λογίων νέων, ούδέ αι κοπιώδεις ευφυολογία τού νεώτερου γαλλικού πνεύματος. 'Ο κ. Στεφανίδης, εκληρονομίση ψήγματα εκ τού χρυσού γέλωτος τού Άριστοφάνους και τού Ραμπελάι. Είπε ό Σαμφώρ τής βιολογίας. Τρέπει αλληθώς εις φωνήν τας γυναίκας, άλλ' έκκλει γύρω του τούς άνδρας... Έλληνοκώτατός τού παρόσημα, τού όρκολι-

'Αθηναϊκή νεολαία συνάδων τον Στεφανίδη από το θέατρο ως στο σπίτι του. 'Αλλά ένα βράδυ τον πρωτότυπο ιδιώλιο κατεστράφη. 'Η καπνόνηρη Λιλή εβγήκε και τραγούδησε ένα σατιρικό τραγούδι, που τελείωσε με το πιστόφι αυτό :

**Φού Νικολή, φού Νικολή,
Φού Νικολήκη !...**

'Η εφημερίδες έγραψασιαν το τραγούδι, έσαύτησαν το Νικολή Στεφανίδη, εκείνος εβήσωσε και έπαρε να πηγαίη στο «'Αντρο των Νυμφών». Μερικοί από τους ζωηρότερους νέους θέλησαν τότε να συμβιάσουν τα πράγματα, έμάζεψαν και πολλούς άλλους, κι' ένα βράδυ, που το καλοκαιρινό φεγγάρι υπέβαλλε τον 'Έρωτα, ή 'Αθηναϊκή νεολαία έσχημάτισε πρωτότυπη διαδήλωση κάτω από τα παράθυρα του μνηστήρος 'Αχιλλέως. 'Ο Στεφανίδης, που άκουσε τις ζητωκραυγές, εβγήκε από μπαλκόνι με τη ρόβια του και ρώτησε τι συμβαίνει και ποιά σκοπό έχει ή συγκέντρωσι εκείνη. 'Ένας από τους νέους του έξηγήσε, ότι γενική άπαιτησις ήταν να πάη στο θέατρο, όπου ή Λιλή τον έπεριμενε άταρτηρήθη.

— Στη Λιλή ! Στη Λιλή ! Στη Λιλή ! έβοηθήθησαν συγχρόως κι' όλοι οι άλλοι διαδηλωτάι.

'Ο Στεφανίδης εβήσωσε περισσότερο, άγριψε, άρπαξε μιιά πυλινή κομπούρα και θέλησε να πνυροβόλησι κατά του πλήθους, άλλ' ή κομπούρα έπαθε άφροσύνη και τότε το πλήθος, γελώντας, άρχισε να τραγουδά :

**Νικόλα, τ' άραμά σου δέν πάνουνε φωτιά,
Από και στ' ξέρεις, τ'ό ξέρει κι' ή Λιλή,
Φού Νικολή ! Φού Νικολή !**

'Έγινε θόρυβος, εβήθηνα μεγάλη, έ τρεβήαν και άλλοι, γέμισε ή όδός 'Ερμού και, τέλος, κατέφθασε ή αστυνομία, ή όποια διέλυσε τη συγκέντρωσι...

Την άλλη μέρα, ό Νικ. Στεφανίδης έπέδωσε στην Εισαγγελία μνησιό εναντίον όφισμένου άτόμιου επί διαταράξει της οικιακής του γαλήνης. Στη μακροσκελή μνησιό του έδιογραφούσε τους κατωγγελλόμενους και άνεργους περιστατικά της ιδιαιτέρας του ζωής, τα όποια ιστορούσαν να δώσουν άφορηή πολλών μνησιόων εναντίον του Στεφανίδου. Τέτοια μνησιό δεν παρουσιάστηκε ποτέ άλλοτε. Βοήσεις, χοντρές, άβολοιόγιες, λούσιμο πατόκαρφα 'Ο Εισαγγελέας άπεάνθη ότι 'γινε έτσι «**συμφηρισμός ύβρεων**» και ή υπόθεσις έτελείωσε, χωρίς άλλες συνέσεις.

Σέ άλλο φύλλο θα διηγηθώμεν κι' άλλα σαταριστά «Στεφανίδια» από την κοινοβουλευτική του ζωή.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

"Όταν ό άνδρας κατορθώσιν να πηή στην καρδιά της γυναίκας, δέν βρίσκει σ' αυτή, παρά λίγα λουλούδια μαρμαίνα η... πούτε.

'Η γυναίκες ζητούν πάρα πολλά από τον άνδρα, εις άπόδωσιν των έλοχιότων που του προσφέρουν. **Α ν α τ ι ώ ν.**

Εβλόκωτον ιστορεί να πάρη κανείς από τη γυναίκα έκεινο που θέλει με την άναίδεια, παρά με την κολακεία. **Α ξ β ι.**

'Η μεγαλειότερη προσβολή για μιιά γυναίκα είνε να την αποκαλέσης γυρνά κι' άσχημη. **Α ρ ι ό σ τ ο ς.**

Τά δάκρυα είνε ή ενίγλωττία των γυναικόων. **Α ν α τ ι έ.**

'Η γυναίκες είνε άπιστες. Μόνον ό άνόητος πιστεύει σ' αυτές. **Φ ρ α γ κ ι σ κ ο ς Α'.**

'Η καρδιά της γυναικόος οδηγείται άπ' το νού. 'Ο νούς του άνδρούς οδηγείται άπ' την καρδιά. **Β λ έ σ ι γ χ τ ω ν.**

'Ένόσω θα βρισκεται κάτω άπ' τον ήλιο και μιιά έστον γυναίκα, πάντοτε θα βρισκη κανείς να πη κάτι καινούργιο για τις γυναίκες. **Ν τ ω ν τ έ.**

'Η γυναίκα άγαπά χωρίς να σταματήσει καθόλου, ό άνδρας κάνει και διακοπές στο μεταξύ. **Ρ ί χ τ ε ρ.**

Από τ' άγνάθια και τις γυναίκες δέν μπορεί ν' απαλλαγη κανείς, χωρίς να γυρατισοιστή. **Σ ε ρ ο μ π ο ρ λ ι έ.**

'Η γυναίκες άριετρονουν την άνοιξι τους στόν έρωτα και το γειμόνα τους στην ευθεία. **Μ ν ο σ έ.**

Εβλόκωτερα βρίσκεις γυναίκα χωρίς φίλο, παρά γυναίκα που να έχη ένα φίλο μονάχα. **Θ ε ρ β α ν τ έ ς.**

Πρωτότυπο είνε να ρωτήστε μιιά γυναίκα ποτε θα πεθάνη, παρά ποτε γεννήθηκε. **Κ β ι ν τ ά μ.**

'Η φίλια είνε άνώφελη μεταξύ των γυναικόων. **Γ κ ο ν τ ο ν έ.**

Στην πρώτη περίοδο της ζωής της ή γυναίκα έπιζητεί τον έρωτα, στη δεύτερη τον απολαμβάνει και στην τρίτη μετανοεί. **Α γ γ λ ό ς.**

Τό ιδεώδες κάθε γυναίκας είνε γ' άρέση στόν καθένα και σέ άλλους μαζί. **Φ ε γ ι έ.**

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Μέγας Φρειδερίκος και ή άρχια άριστοκράτις. Τά σπαράγγια του Φοντενέλλ. Με λάδι και με βούτυρο. 'Η συμφορήσις του άβέξ. Μια εύκελη άνταρπειή. 'Ο παιδικός φίλος του Μόλτκε που έπλεκε καλλάθια και... στίχους. «Σιωπή!...» 'Ερχεται ή βασιλεύσι!... Τά... νυχτικά των Χεσντζέλερν.

Μιά κριτία της άριστοκρατίας, όνομαστή για την καλλονή της, έλεγε κάποτε στο Μεγάλο Φρειδερίκο :

— 'Η φημη σας έχει εξαλωθεί σ' όλον τον κόσμο, Μεγαλειότατε, και σεις ζητάτε να δοξώσητε άκόμα περισσότερο με νέες κατακτήσεις.

— Και σεις, κριτία μου, της άποκρίθηκε τότε ό αυτοκράτωρ, εϊστε ή φτωχότερη γυναίκα της πρωτεύουσής μου, κι' όμως εξακολούθησι να ηταισιόδωνεστε για να γίνεσι πιο θραύα !

'Ο περίφημος Γάλλος ποιητής Φοντενέλλ άγατούσε πολύ τά σπαράγγια, ίδιως μάλιστα όταν ήταν μαγειρωμένα με λάδι. Την ίδια άδυναμία προς τά σπαράγγια έτρεφε και ό σύγχρονός του και φίλος του άββάς Τερσόν. με τη διαφορά ότι αυτός τα ήθελε με βούτυρο.

Μιά μέρα ό άββάς πήγε στο σπίτι του ποιητού, ό όποιός τον έκατάφερε να νά γίνε μαζί. 'Επειδή δέ την ήμερα εκείνη έφρόναιτο να γηματίση με σπαράγγια πρὸς χάριον του, ό Φοντενέλλ έδωσε στη μαγειρίσσια έντολή να μαγειρήγη τά μιιά σπαράγγια με λάδι και τά υπόλοιπα με βούτυρο.

Λίγη ώρα όμως πρὸν από το γεύμα, ό άββάς προσεβλήθη έξαφνα από σωμαφόρησι και μέσα σέ λίγες στιγμές πέθανε.

Τότε ό Φοντενέλλ έτρεξε άμέσως στο μαγειρέο, φωνάζοντας :

— 'Όλα με λάδι !... Να γίνον όλα με λάδι !...

Μιά φορά ή αυτοκράτειρα Αικατερίνη της Ρωσίας κάλεσε τον περίφημο στρατάγη Σουβόροφ και τον ρώτησε με τι ήθελε να τον άνταρπειή για τίς άποραγίες του.

Τότε ό Σουβόροφ, χωρίς να ντραπή καθόλου από την άκολούθια της αυτοκρατείρας, της άπάντησε :

— Το μόνο που σας ζητώ είνε να πληρώσητε μερικά ρουβλία που χρωστώ στο σπιτινοκόρη μου για τό νοίκι του διαμώτιο μου !

Κάποιος παιδικός φίλος του στρατάγου Μόλτκε, ό όποιός έμνεσε στο χωριό του και πουλούσε καλλάθια, τά όποια έπλεκε σέπτηρε να τον πωρήσει κάτι ένα πρωτότυπο τρόπο.

Τίπως δηλαδή μιιά ποιητική συλλογή από μετρίους στίχους, άφιερωμένη στο στρατάγη, και του την έστειλε κατά την ήμερα των γενεθλίων του.

Τότε ό Μόλτκε, για να τον εύχαριστήση, του έστειλε την έξής έπιστολή :

**«Φίλτατε συμπατριώτη,
Σ' εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά για την άφιέρωσι και την άποστολή των ποιημάτων σου και σου εύχομαι να πλέσης, για πολλά χρόνια άκόμα, καλλάθια και στίχους !**

'Ο Λορδοβίκος ΙΕ' προσκαλούσε συχνά σέ γεύμα διαφόρους εύγενείς, με τους όποιους συζητούσε έλεύθερα για διάφορα ζητήματα, ζωής να άπατή την ήμερη τις έθιωτικίας.

Σέ κάτσια άπ' αυτές τις συναναστροφές, οι συνδιατημόνες άρχισαν να σχολιάζουν μιιά πρόσφατη κυβερνητική πράξι και να καταγγέλλουν εναντίον των έτουργών με υπερβολική δημητρία, χωρίς να λογαριάζουν την παρουσία του βασιλέως.

Τότε ό βασιλεύς, μιι υποφώνησε να συγκρατήση την όργη του, και άπατή να θέση τέμια στη συζητήσι τους, άνεκρωξ :

— Σιωπή ! 'Ερχεται ό βασιλεύς !...

'Ο διεφθηντής ένόξ από τά μεγαλειότερα έμπορικά καταστήματα της Φρανκφούρτης έστειλε κάποτε στόν αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέμο τον Α' ένα μεταξωτό και χρυσοκέντητο νυχτικό με την παράκλησι να το κρατήση και να του άπονεμη τον τίτλο του προσηθεντού της Αβλήης.

'Υστερα όμως από λίγες μέρες, ό πονηρός καταστηματάχης, έλαβε πίσω το δώρο τον εινωφενόμενο με την έξής λαζωνική σημείωσι :

«Οι άπόγονοι των Χεσντζέλερν δέν φορούν νυχτικά !».

